

Cô Nàng Tí Hon

Contents

Cô Nàng Tí Hon	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3: Nơi Gần Trái Tim Cậu Nhất	9
4. Chương 4: Một Trăm Linh Một Việc Phải Làm Trước Khi Chết	13

Cô Nàng Tí Hon

Giới thiệu

(Tên gốc: Ai nha, tôi biến nhỏ)Tác giả: Thất Tiểu LiễuBản gốc: TGChuyển ngữ: Team Thiếu ChủThể loại: Hiện đại, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-ti-hon>

1. Chương 1

Edit: Joan

Nhạc San mơ thấy mình biến thành Tôn Ngộ Không, không phải Tề Thiên Đại Thánh uy phong lẫm liệt đang đại náo thiên cung, mà là con khỉ họ Tôn bị Như Lai Phật Tổ nhốt ở dưới núi Ngũ Hành.

Núi Ngũ Hành rất nặng, nặng đến mức cô không thể thở nổi. Cô vừa há miệng thở, vừa mắng ông già Như Lai.

Một lát sau, cô mới giật mình tỉnh dậy. Nhưng dù cô đã tỉnh dậy, thì cái cảm giác khó thở kia cũng vẫn còn nguyên.

Nhạc San hí hóp mắt nhìn trần nhà — ách, sao trần nhà mình cao thế nhỉ, cao như vậy, làm cô có cảm giác ngắc đầu nhìn bầu trời.

Cô dụi dụi mắt, chui từ trong chăn ra, chậm rãi ngồi dựa vào gối đầu.

Cô cảm thấy trước mặt mình xuất hiện một mảnh đất hoang mênh mông không có điểm dừng. Nhưng cái màu vàng nhạt quen thuộc này hình như là màu cái chăn của cô mà.

Chẳng lẽ mình thật sự tỉnh dậy từ cái giường nằm vạ mét vuông? Nhạc San vừa mới tỉnh, còn chưa thể vận hành đầu óc linh hoạt mà cho ra một khát vọng được chôn sâu trong đáy lòng.

Tầm mắt Nhạc San đảo qua giường lớn, dừng lại ở chỗ cửa sổ. Bàn trang điểm của cô như cách một vạn tám ngàn dặm vậy, lẳng lẳng đứng bên cửa sổ.

Ôi trời! Sao mấy thứ này lại trở nên xa xôi như vậy! Giống như bỗng chốc biến thành căn phòng lớn vậy.

Nhạc San xoay người bò ra khỏi ổ chăn, cô vừa mới ổn định lại thân thể trên cái nệm mềm nhũn, thì đột nhiên cứng người lại. Cô sờ sờ người mình, rồi xoay người qua nhìn chỗ mình vừa nằm.

Cái dây của váy ngủ màu hồng nhạt lộ ra bên ngoài chăn, nhìn qua thì cả bàn tay mình cũng không to bằng nó.

Chẳng lẽ là mình nhỏ đi? Nhạc San hỏi chớp mắt, bởi vì kinh ngạc, mà ngũ quan trên mặt co thành một đoàn.

Đúng lúc này, di động của cô kêu leng keng một tiếng. Nhạc San tìm theo tiếng kêu —— iphone 6plus của cô biến thành một cái hộp to lớn, trên màn hình là một tin nhắn.

Sinh không thể luyện.

Nhạc San lại chui về chăn.

Nhất định là nằm mơ.

Ghét nhất là quỷ áp giường (bóng đèn thì phải.).

Nhanh chóng tỉnh dậy thôi.

Nhạc San lại nhắm mắt lại. Trong đầu lướt qua một khuôn mặt lạnh lùng: “Mỗi ngày tôi đều tỉnh dậy từ cái giường năm vạn mét vuông, đối mặt với hơn hai trăm cô hầu xinh đẹp, nhưng mà tôi cũng không vì giàu có mà thấy vui vẻ.” Một lát lại có tiếng hát nhẹ nhàng vang lên: “Từ phòng bếp đến phòng ngủ phải đi ô tô...”

Hóa ra nếu muốn nhà ở to ra, ngoài việc giàu có ra thì còn có thể biến nhỏ đi.

“Leng keng” “Leng keng” “Leng keng” trong tiếng kêu điên cuồng đó, Nhạc San càng chui sâu vào trong chăn.

Lúc trước ở nội trú, chỉ cần trong phòng ngủ có tiếng kêu như vậy, là mọi người trong ký túc xá đều có phản ứng kịch liệt: “Ai lại mua gì trên taobao thế? Tên phản đồ này, vậy mà không dẫn ta theo.” Nhưng từ khi cô trở thành người bán trên taobao, cô nghe thấy âm thanh này, tương đương với những hồi chuông báo tử cho bản án tử hình của sự chậm trễ.

Nhất định lại là giục giao hàng. Nhạc San che lỗ tai, nhưng căn bản là không thể ngăn cản tiếng kim cương lọt vào tai.

Cuối cùng cô không chịu được mà ngồi dậy —— tôi muốn nhỏ đi, không phải cơ thể nhỏ đi mà là tuổi nhỏ đi! Tôi muốn quay về hồi bé chứ không phải biến thành người tỷ hon!

Bởi vì cơ thể nhỏ đi, quần áo của cô cũng không thể mặc được. Cô chỉ có thể dùng toàn lực lôi một góc váy ngủ khoác lên người, thà có ít còn hơn không. Giống như là mặc cái váy đuôi dài vậy, trong nháy mắt có cảm giác rất nhiều giấc mơ đều thành hiện thực.

Di động ở bên giường, cô cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, lại sợ run cả người rụt trở về. Năm đó lúc trang trí phòng, vì ngại quét dọn phiền toái mà bỏ qua việc trải thảm trong phòng ngủ.

Cứ nhảy xuống thì sẽ chết mất, mà có nhảy xuống cũng vô dụng thôi. Khoảng cách nho nhỏ từ giường đến cửa phòng ngủ bây giờ đã biến thành cả một hành trình rồi.

Nhạc San nhìn về phía di động của mình, quả nhiên là phải gọi điện xin giúp đỡ rồi.

Đi tới bên di động, đầu tiên là cô nâng thẳng bên cạnh nó, so sánh một chút —— ừm, hiện tại cô dài bằng 6plus thôi, có nghĩa là, trở thành kích thước của một miếng vải nhỏ, cô thử dài...

Đứng trước di động, Nhạc San nhìn bàn tay của mình nghĩ: Đầu ngón tay nhỏ như vậy, chắc là khóa vân tay sẽ không nhận rồi. Vì thế cô dứt khoát nâng chân lên, dùng sức dẫm xuống.

Màn hình chậm rãi sáng lên, không nhìn tin nhắn trên màn hình. Cô lại dẫm lên nút khóa, chậm rãi kéo sang phải, lõi bàn phím ra.

Nhạc San giống như cô gái ballet trong hộp âm nhạc, nhảy lên trên màn hình điện thoại. May mắn mặt khẩu của cô chỉ có một số, lúc cô dùng chân giẫm lên bàn phím thì nghĩ vậy.

Mở khóa thành công.

Hình nền của cô là nam thần Bạc Dịch. Nhạc San nhìn ảnh chụp nửa người có vẻ to bằng cô ở trước mặt, yên lặng, rồi không biết xấu hổ bò lên hôn lên mặt nam thần.

Ai nha, cái cảm giác này thật giống như là hôn người thật vậy, có chút ngượng ngùng. Cô bụm mặt ngây ngốc một lát, màn hình điện thoại tối đi, mặt nam thần biến mất. Cô lại giẫm một phát lên màn hình, màn hình lại sáng lên.

Nhạc San ấn vào danh bạ, tìm được “Công chúa điện hạ đệ nhất thế giới”, nhấn gọi.

Cô mở loa ngoài, ngồi ở miệng loa.

“Đô ——” tiếng kết nối truyền ra ngoài loa, ngoài âm thanh quá vĩ đại ra, Nhạc San còn có thể cảm giác không khí chấn động.

Sau khi kêu vài tiếng, thì giọng nói trầm thấp của Khương Vị truyền tới: “Alo?”

Nhạc San dịch mõng, nhắm ngay lỗ thu âm, nịnh nọt gào lên: “Sơ Âm à không, Vị Lai* à ~ “

(Sơ Âm và Vị Lai ghép lại là Hatsune miku – một chương trình tổng hợp giọng hát, được phát triển bởi Crypton Future Media. Cái tên này được tạo ra từ sự ghép từ nhật là “đầu tiên”(hatsu), âm thanh(ne), và tương lai(miku). Chắc là tên thân mật của bạn Khương Vị.)

Một tiếng hét này làm Khương Vị bừng tỉnh, anh cảnh giác ngồi thẳng người dậy, nói với điện thoại: “Từ chối.”

Nhạc San ghen lời, nhưng lại lập tức lên tinh thần: “Tớ thật sự có việc gấp mà, nhu cầu cấp bách cần sự trợ giúp của cậu. Thật đó thật đó thật đó, tuyệt đối không phải việc nhỏ đâu.” Nói xong, cô lại thêm một câu, “Vị Lai à, với tình nghĩa vài chục năm của chúng ta, cậu thật sự nhẫn tâm sao?”

Phía bên Khương Vị tạm dừng vài giây, Nhạc San nghe thấy anh nói: “Cậu ở nhà à?”

“Tớ ở nhà, trong phòng ngủ.” Nhạc San lập tức báo cáo vị trí cụ thể của mình.

Ở phòng ngủ thì không cần phải nói đâu. Khương Vị không được tự nhiên cúp điện thoại.

Khương Vị là thanh mai trúc mã của Nhạc San. Khương Vị luôn là người phải đi sau mõng Nhạc San thu dọn tàn cuộc, loại quan hệ này cho tới giờ cũng không có thay đổi.

Khương Vị có chìa khóa dự phòng của nhà Nhạc San. Không bao lâu, Nhạc San liền nghe được tiếng mở cửa, sau đó là giọng Khương Vị: “Nhạc San, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Không ai trả lời anh.

Nhạc San muốn trả lời, nhưng hiện giờ cô có la hét thì cũng chẳng to bằng tiếng con mèo con.

Khương Vị không nhận được câu trả lời, hơi do dự chớp mắt, rồi mở cửa phòng ngủ.

Anh quét mắt qua phòng ngủ một vòng, lông mày nhăn lại, trong phòng ngủ cũng không có Nhạc San.

Cô ấy lại muốn làm gì thế? Nghĩ vậy, anh lấy điện thoại ra, gọi cho Nhạc San.

Tiếng chuông từ đầu giường truyền tới, Khương Vị tắt điện thoại, đến gần giường, nhìn thấy điện thoại Nhạc San để bên gối.

“Làm gì thế?” Khương Vị than thở một câu, tầm mắt anh tùy ý lượn qua, lại thấy được bên dưới chăn lộ ra một cái đầu búp bê.

Nhạc San có rất nhiều búp bê, nhưng cô rất ít khi mang búp bê lên giường, cho nên khi trên giường đột nhiên xuất hiện một cô búp bê, thì đã làm Khương Vị hơi chú ý. Nhưng sự chú ý này cũng chẳng lâu, anh chỉ liếc một cái rồi định đi.

Đột nhiên Khương Vị dừng lại, quay đầu cẩn thận đánh giá — cô búp bê này giống y như đúc Nhạc San, quả thực là làm theo bộ dáng của cô.

Anh nhin không được cúi đầu xuống, dán sát vào cô búp bê này... Búp bê chớp mắt một cái.

Khương Vị sững sốt một chút, cho rằng mình nhìn nhầm rồi, nhắm mắt lại, rồi lại nhìn xem.

Cô búp bê kia lại nháy nháy mắt, giơ một cánh tay từ trong chăn ra, vẫy vẫy với Khương Vị: “Vị Lai à ~” Giọng nói rất mỏng manh nhưng vì khoảng cách rất gần, nên Khương Vị vẫn nghe rõ ràng.

“Ba.” Di động của Khương Vị trượt từ tay anh xuống đất.

Gập quỳ rồi.

“Tớ chính là Nhạc San.” Cô búp bê kia tiếp tục nói, “Tớ bị thu nhỏ.”

Hiện giờ búp bê đã thông minh như vậy rồi à? Khương Vị nuốt nuốt nước miếng, thực quý dị mà. Anh giơ một ngón tay ra, như là muốn chứng minh cái gì mà chọc chọc mặt búp bê.

Ngón tay anh bị búp bê giữ lại, hai cái tay của cô bám chặt vào ngón tay Khương Vị, còn đỏ mặt gào lên với Khương Vị: “Tớ là người thật, không phải dọa cậu đâu!”

Khương Vị tạm dừng một chút, quyết định không tin.

“Thật mà, Khương Vị! Tớ không mặc đồ.” Mặt cô đỏ lên, quát to.

Khương Vị thu ngón tay lại, anh nghiêm túc đánh giá cô búp bê này, bởi vì vừa rồi cô chống cự, nên hai cánh tay và ngực đều lộ ra ngoài chăn, còn có thể hơi hơi nhìn thấy ngực phập phồng — hình như, thật sự không có mặc đồ.

“Nhạc San?” Khương Vị vẫn không thể tin được.

Búp bê liều mạng gật đầu: “Chính là tớ. Tớ đã nói là việc gập rồi mà. QAQ. Cậu tin chưa?”

Cũng không quá tin tưởng. Nếu không phải cô không có mặc đồ, thì anh đã xách búp bê ra xem pin giấu ở đâu rồi.

Nhạc San lại lúi về trong chăn, tha thiết mong đợi nhìn Khương Vị, nói: “Trên máy may ở phòng khách có váy búp bê. Cậu đi lấy cho tớ một bộ, một bộ... Cả nội y nữa.” Nói xong cô liền đỏ mặt.

Nhưng mà Nhạc San ngượng ngùng này, càng làm Khương Vị cảm thấy không chân thực... Nhạc San ở trước mặt anh hình như đều rất mạnh mẽ.

Khương Vị nghe lời đi ra phòng khách, theo lời cô tìm được váy búp bê trên bàn làm việc, nhưng vẫn không tin là Nhạc San nhỏ đi. Anh cảnh giác nhìn bốn phía, luôn cảm thấy trong nháy mắt Nhạc San sẽ từ một chỗ nào đó nhảy ra, cười nhạo tình cảm của anh.

Cho đến khi anh thật sự đưa một bộ quần áo đến trên giường, Nhạc San cũng không xuất hiện.

Anh bị đuổi ra khỏi phòng ngủ, đứng đưa lưng về phía cửa, nghĩ: Đây không phải đang nằm mơ chứ.

Váy búp bê mà Khương Vị mang đến là hôm qua Nhạc San mới làm xong. Váy nhỏ dẫu tây, tay áo phồng và làn váy lớn, rất dễ thương, đi kèm cả một bộ trang sức nơ con bướm nữa. Thậm chí còn có tất và một đôi giày nhỏ...

Nhạc San mặc xong quần áo, tuy rằng cô bị thu nhỏ, nhưng khi mặc bộ đồ này vào thì, trong lòng cô vẫn rất thỏa mãn.

Cô làm quần áo búp bê, không nghĩ tới có một ngày mình lại có thể mặc những bộ đồ búp bê do chính mình làm. Nó chỉ đơn giản là một ước mơ thôi.

Chờ Khương Vị đi vào, Nhạc San đã mặc xong, đang đứng trên giường vừa bật vừa nhảy, còn bày ra đủ loại động tác yoga kỳ quái để chứng minh cho Khương Vị thấy mình không phải búp bê.

... Cho dù là một con robot thì cũng sẽ không thể thiết kế hệ thống thành bộ dạng thần kinh.

Nhưng mà anh vẫn hỏi: “Cậu làm thế nào để chứng minh cậu là Nhạc San?”

“Ngoài là Nhạc San ra, thì tớ còn có thể là cái gì?”

“Người máy thông minh.” Khương Vị đưa ra một câu trả lời phù hợp với khái niệm khoa học phát triển, chủ nghĩa duy vật biện chứng, và những giá trị tổng quát.

“... Tớ có thể ăn, uống, vệ sinh, ngủ, làm sao có thể là người máy được.” Nhạc San nhìn Khương Vị, “Cậu muốn tớ chứng minh thế nào?”

“Hát một bài đi.” Khương Vị vui vẻ nói, tuy Nhạc San không phải ngũ âm không đầy đủ, nhưng cô hát thật sự khó nghe. Cô vừa mở miệng, sẽ làm người nghe cười như điên, cho nên cô luôn từ chối hát. Mà Khương Vị nhớ giọng hát của cô đã lâu.

“Tớ là người máy đấy, cậu hủy tớ đi, chip ở sau gáy đấy.” Nhạc San lưu loát nằm sấp xuống.

Khương Vị cười cười, giơ tay đặt Nhạc San vào trong lòng bàn tay, giơ lên. Ngón cái của anh hơi cong lên, để Nhạc San ôm lấy ngón cái giữ vững thân thể.

“Tớ nên làm gì bây giờ đây.” Nhạc San bị giơ lên trước mặt Khương Vị, cô u sầu nói.

Khương Vị im lặng, anh nhìn Nhạc San ở trong lòng bàn tay mình, khuôn mặt nho nhỏ lại đang u sầu, có vẻ như đang suy xét mình bị thu nhỏ lại thì nên làm cái gì bây giờ.

Đúng lúc này, Nhạc San đột nhiên ngẩng đầu, khẩn thiết nói: “Khương Vị, tớ là cái gì của cậu?”

“... Phát tiểu?” Khương Vị không xác định nói.

(Phát tiểu = bạn từ nhỏ)

Nhạc San lắc đầu, thâm tình nói: “Tớ là ưu nhạc mỹ của cậu!”

Đúng là người thần kinh mà.

Khương Vị: Mặt lạnh lùng.

“Như vậy, tớ có thể bị cậu...”

“Nâng trong gan bàn chân.” Khương Vị mặt không biểu cảm nói tiếp.

(* Ưu nhạc mỹ là một hãng trà sữa, có Châu Kiệt Luân x Giang Ngữ Thần đóng quảng cáo, trong đó câu có câu “Em chính là ưu nhạc mỹ của anh”

Nguồn: Túy Tiên Các.)

2. Chương 2

Edit: Joan

“Khương Vị, cậu đã có can đảm để gặp tớ chưa?” Nhạc San ngồi trong lòng bàn tay Khương Vị, vung cánh tay, hát, “Cậu đúng là công dân tốt, con trai của thế giới, Vị Lai tốt của tớ.”

Khương Vị cong ngón tay cái, đầu ngón tay đè đầu Nhạc San lại, chặn miệng cô.

Nhạc San bị ép ở giữa mấy ngón tay, khó khăn dịch chuyển đầu, cuối cùng nói qua lỗ mũi.

“ương vị, ậu ôn ăn iếp é (Khương Vị, cậu lớn ăn hiếp bé!)” Cô lên án.

Khương Vị hiện tại đã biến thành “Chàng trai tốt đỉnh thiên lập địa ” không nhúc nhích.

Thật sự là rất ồn ào, cho dù chỉ to bằng bàn tay cũng vẫn rất ồn ào... Tuy vì nhỏ đi, giọng nói cũng trở nên mỏng manh, tinh tế hơn, nhưng vẫn làm người ta không chịu được như trước.

Từ nhỏ đến lớn, Nhạc San chính là người khởi xướng ra bạo lực gia đình. Khương Vị luôn cảm thấy trong đầu Nhạc San không phải não, mà là lỗ đen. Cho một con khỉ thì có thể lên trời, cho một phi thuyền vũ trụ thì tuyệt đối có thể hủy diệt tất cả. Mà anh, chính là người đứng phía sau cô mười năm như một.

Nhạc San bị Khương Vị ấn, tuy anh không ấn quá mạnh, nhưng cô cũng không trốn thoát được, chỉ có thể giơ bàn tay không bằng hạt đậu tương ra vỗ lên ngón tay Khương Vị cho hả giận.

Đến phòng khách, Khương Vị mới nói tay.

Nhà Nhạc San chỉ có một phòng ngủ một phòng khách, phòng khách cũng tương đương với nửa phòng làm việc, chỗ gần ban công trải một cái tatami (chiếu cói truyền thống của Nhật), bên trên đặt một cái máy may, xung quanh là đủ loại vải. Trong cái tủ trên ban công, một bên là ren phối với vải, một bên là các bộ quần áo búp bê đã hoàn thành, được xếp đầy ở đó. May mắn thay, ban công này ở chỗ khuất, ánh nắng không quá mãnh liệt, nếu không cô cũng chẳng dám ném loạn vải vóc như vậy —đều là tiền đấy.

Nhạc San là sinh viên mỹ thuật, học thiết kế thời trang, sau khi tốt nghiệp đại học thì bắt đầu thiết kế đồ cho búp bê. Hiện giờ cũng có danh tiếng nhất định trong cái vòng luẩn quẩn này. Cô có thể ngẩng đầu ưỡn ngực nói rằng cô là đại đại.

Rất nhiều người cảm thấy cô không làm việc đàng hoàng, nhưng Nhạc San cảm thấy ngàn vàng khó mua được sở thích, ba mẹ cô cũng ủng hộ cô. Đường như cô đang coi sự nghiệp làm đồ búp bê của cô làm kiêu ngạo, nhưng trên thực tế, mục tiêu lớn nhất của Nhạc San là tự mình thiết kế búp bê, từ vật liệu đến phụ kiện của búp bê đều tự tay mình làm, chứ không chỉ là thiết kế quần áo búp bê.

Khương Vị thả Nhạc San xuống bàn may, anh quay người lại và thấy một loạt búp bê lớn bé được bày trên quầy thủy tinh, anh yên lặng rời tầm mắt đi.

Nhạc San chạy tới chạy lui trên bàn may, lật tung đám váy búp bê rải rác trên mặt bàn, cũng không tìm được mấy bộ.

Nhạc San ôm mấy bộ này vào trong lòng, ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ.

Khương Vị luôn nhìn hành động của Nhạc San, không thể không thừa nhận, năng lực thừa nhận của cô rất mạnh, vậy mà đã nhanh chóng tiếp nhận việc này... hình như anh cũng đã chấp nhận rồi.

“Nhạc San, người có nghĩ tới vì sao cậu lại biến thành nhỏ không?” Khương Vị hắng giọng, ngồi lên tatami, hai tay chống sau người, ngửa đầu nhìn Nhạc San.

Nhạc San ngồi tương đối cao, cho nên cô nhìn thấy một ít đầu Khương Vị ở bên cạnh máy may — thật giống với mặt trời mới mọc ở phía chân trời.

Nhạc San nghĩ một chút rồi nói: “Có thể là...đêm qua tớ nhìn thấy sao băng, sau đó cầu nguyện là ‘Tôi muốn nhỏ đi’”

Khương Vị nhìn qua Nhạc San một cái: “Cậu đã được như nguyện.”

“Tớ là muốn quay về thời thiếu nữ, chứ không phải là thu nhỏ lại! (‘)” Nhạc San vô tình nói, “Ngôn ngữ Trung Hoa bác đại tinh thâm, sao băng nước ngoài nghe không hiểu à?”

Nén bi thương. Khương Vị rất muốn xoa đầu Nhạc San đang gấp đến mức giơ chân. Nhìn cô vừa nhảy vừa nói thì càng muốn xoa hơn.

“Hơn nữa, cậu đã thấy ai cầu nguyện với sao băng, mà cuối cùng nguyện vọng thành hiện thực chưa?” Nhạc San che mặt, vì sao loại thần tích này rơi xuống người cô, lại trở thành bi kịch chứ.

Nhạc San cuộn thành một cục nho nhỏ, nhìn qua rất mềm mại.

Khương Vị do dự một chút, vươn ngón tay ra, sờ đầu cô như đang trấn an.

Nhạc San ngẩng đầu, đột nhiên ôm lấy tay Khương Vị, bám chặt như gấu Koala.

“Vị Lai à, tớ có thể đến nhà cậu ở không?” Nhạc San ôm lấy cọng rơm cứu mạng, hét lên, “Cậu xem, hiện giờ tớ tay không thể xách, vai không thể vác. Một mình tớ ở nhà sẽ chết đói mất, tớ còn không cao bằng cái đĩa đâu.”

“Đừng gọi tớ là Vị Lai.” Khương Vị bắt đầu dĩ thử dài.

“Hiện giờ chỉ cần một đầu ngón tay thôi cũng đủ để tớ ăn no rồi!” Nhạc San tiếp tục khóc lóc om sòm làm nũng.

Khương Vị nhìn tay mình, lại nhìn miệng Nhạc San —— đúng là vậy.

Cho dù cậu không nói, tớ cũng sẽ mang cậu về nhà. Khương Vị thử dài trong lòng: “Cậu muốn mang cái gì theo?”

“Vị Lai, cậu là tốt nhất. Cậu là ba mẹ thứ hai của tớ, cậu là điện, cậu là ánh sáng, cậu là đám mây đẹp nhất trong lòng tớ.” Nhạc San buông tay, nói lời ca ngợi phát ra từ nội tâm.

“Im miệng.” Khương Vị trừng mắt nhìn Nhạc San, cậu thật sự là luôn am hiểu diên rồ mà.

Nhạc San xoay người, nhìn đám vải vụn trên tatami, bộ váy búp bê chưa hoàn thành, đột nhiên cảm thấy cuộc đời tịch mịch như tuyết rơi, chưa từng thấy tịch mịch như vậy. Cô mở hai tay ra, chỉ vào đồng vải như một cái núi nhỏ – đối với cô là rất to, nói: “Xem này, Ái phi, đây là giang sơn ta đánh hạ cho nàng.”

Anh lờ cô đi. Khương Vị tự nói với mình trong lòng. Hiện giờ đầu cô ấy chỉ lớn bằng hạt đậu tương thôi, tương đương với người thiếu năng. Không thể nói lý với cô. Nếu không sẽ cổ vũ cô càng kiêu ngạo, càng nói cô càng mạnh hơn.

Không có ai đáp lại, Nhạc San rất có cảm giác cô đơn tang thương. Cô chỉ có thể đem lực chú ý thả lại hiện thực.

Váy búp bê của Nhạc San có hai loại, một là thiết kế bản vẽ, sản xuất gia công, bán số lượng lớn, giá cả tương đối gần với mọi người. Còn một loại là tự mình làm thủ công, từng kim đều chậm rãi, cẩn thận, thường chỉ có một hoặc hai bộ, giá cũng sẽ cao hơn. Nhưng mà búp bê đắt như vậy cũng đã mua về, lại không mua váy, bạn nhỡ tâm đối đãi với đứa con của mình như vậy sao. Nuôi búp bê giống như nuôi con vậy, không phải đơn giản như chơi búp bê đâu, phải bỏ tâm huyết và tiền bạc ra.

Nhưng cũng rất may mắn, đợt hàng lần này đã giao hết rồi, trên cửa hàng taobao chỉ để mấy mặt hàng hiện có thôi. Hàng thủ công lần này cô làm là BJD 1/3*, là trang phục kị sĩ nam. Người mua ở cùng thành phố, đã hẹn gặp mặt giao hàng.

(*BJD là những con búp bê mô phỏng theo cơ thể người thật được sản xuất đa phần ở ba nước Châu Á, bao gồm Nhật, Hàn và Trung quốc. Những con búp bê này có đủ khớp trên cơ thể, cho phép người chơi tạo hình bất kỳ tư thế nào mình muốn. Những khớp này được tạo bởi những khớp hình cầu; và vì thế chúng mới có cái tên chung là Ball Joint Doll (BJD). Còn 1/3 là cỡ quần áo. Xem thêm về búp bê BJD ở đây: s://bunnyforever.wordpress.com/cac-bai-ve-bjd/)

Nếu cô mà biết trước là ngôi sao băng kia không hiểu tiếng Trung Quốc, thì bây giờ đã không phải muốn đi tìm chết như thế này. Đừng nói tới may mắn, bây giờ ngay cả kim cô cũng không thể sử dụng được, cầm kim mà như cầm kiếm.

Thế giới vẫn rất tốt với mình. Nhạc San thỏa mãn nghĩ.

Khương Vị để Nhạc San ngồi trong lòng bàn tay, mở ngăn tủ để váy búp bê của cô ra.

Vốn Nhạc San muốn đứng trên vai “người khổng lồ”, nhưng bị Khương Vị bác bỏ yêu cầu vì không an toàn.

“Tớ có thể túm tai cậu để đứng vững mà.” Nhạc San bắt đầu nói, “Cậu biết không, bả vai tương đương với khoang hạng nhất đấy.” Trên poster phim điện ảnh đều ngồi trên vai mà, chỉ có Tôn Ngộ Không mới ngồi trong lòng bàn tay thôi.

Thế cậu có hỏi tới cảm giác của tai tớ không? Khương Vị giả bộ như không nghe thấy Nhạc San hò hét.

Nhạc San cũng không có giữ nhiều váy búp bê lắm. Nhưng đều hàng tốt, đều là váy công chúa cô không muốn bán.

Khương Vị nhìn Nhạc San gần như bị chôn vùi trong đồng quần áo, chọn ra mấy bộ, vậy mà còn cả giày dép, túi xách, đồ trang sức... Thế giới con gái anh vĩnh viễn cũng không hiểu nổi, chờ anh có con gái sẽ hiểu.

Anh chờ cô, rồi nhin không được mà thu dọn mấy thứ trên tatami — cho dù Nhạc San có ghét bỏ anh làm loạn đồ của cô thì anh cũng không nhin được muốn dọn dẹp lại.

Xếp hết vải vóc vào trong tủ, váy búp bê để vào một chồng, kéo rèm cửa sổ vào tránh bị nắng chiếu vào. Cuối cùng cất hết đồ Nhạc San lục ra vào một túi nhỏ.

Nhạc San lấy hết mấy thứ thích hợp ra, rồi mới tiếc nuối thở dài. Những thứ khác đều không thể dùng, vì để chụp ảnh, cô đều mua đồ cổ, căn bản không dùng được. Sớm biết là cô sẽ thu nhỏ thì cô đã mua một ít nôi niêu xoong chảo gì đó — nhưng hình như cái này chỉ có búp bê Barbie mới có. Hơn nữa đồ trong nước rất nhiều hàng nhái.

Cất xong quần áo, Nhạc San yêu cầu Khương Vị mang cả bộ đồ búp bê cô đã đóng gói sẵn theo, mang theo cả thiết bị duy trì sức sống của cô — di động và Ipad. Hai người ra khỏi cửa.

Nhạc San luôn phải ngồi trong lòng bàn tay Khương Vị, cô cảm thấy mình giống với cái Linh lung bảo tháp trong tay Thác Tháp Lý Thiên Vương.

Khương Vị lái xe, đặt Nhạc San vào ghế bên cạnh, anh lên xe, nhìn thấy Nhạc San đang ngoan ngoãn ngồi đó, tò mò nhìn ngó xung quanh.

“Hóa ra nhỏ đi, thì tầm nhìn hẹp như vậy.” Nhạc San cảm thán, “Nhìn đồ cũng rất mệt.”

Lúc Khương Vị thắt dây an toàn, tiếng vang lên.

Nhạc San nghe được, quay đầu nghiêm túc hỏi: “Tớ không cần thắt dây an toàn chứ?”

Nhìn cơ thể còn không rộng bằng dây an toàn của Nhạc San, Khương Vị lắc đầu, cậu sẽ bị dây an toàn siết chết.

Khương Vị khởi động ô tô, Nhạc San liền phát hoảng, cô bám lấy đám lông ở nệm ghế dưới mông, nói: “Thật mãnh liệt.”

Cô quá nhỏ, cho nên mọi thứ xung quanh đều có vẻ lớn, bao gồm âm thanh, rung động.

Khương Vị nghĩ, nếu anh mà phanh lại, không biết chừng Nhạc San sẽ trực tiếp bị văng ra mất. Anh tắt xe, nhứu mày nhìn xung quanh, sau đó nhẹ nhàng nhắc Nhạc San lên.

“Này! Cậu muốn làm gì?” Nhạc San bị túm cổ như mấy con mèo con bị gấp đi, cô giãy dụa. “Thả tớ xuống, đại ma vương Khương Vị!”

Khương Vị không thềm quan tâm đến nội tâm Nhạc San lại nghĩ ra kịch bản gì. Anh hơi dừng lại, rồi bỏ Nhạc San vào lỗ để cốc.

“...” Nhạc San ngồi ở trong lỗ, vừa khéo có thể thò đầu ra, nhìn thấy bên ngoài.

“Khương Vị, ngốc ở đây tớ cảm thấy rất không thích hợp.” Nhạc San nói.

“Vậy người muốn đi đâu?” Khương Vị khởi động ô tô, không thềm để ý hỏi một câu.

Nhạc San đưa cánh tay ra, chỉ vào giữa đồng hồ đo, ở đó bày một con mèo có thể lắc đầu mà cô đưa cho Khương Vị.

“Ồ.” Khương Vị lạnh lùng cười, đạp chân ga. Cậu còn muốn trên trời ý.

Trên đường, Nhạc San yên tĩnh được một lúc, lại bắt đầu lải nhải: “Đại Mao nhà cậu sao rồi? Ăn ngon không? Ngủ ngon không? Thích tắm rửa không? Lông có sáng bóng không? Tớ đã rất lâu không gặp nó rồi. Rất nhớ bảo bối Đại Mao của tớ.”

“Cậu thấy thì sẽ biết.”

Đến khi Nhạc San thật sự trông thấy Đại Mao, cô mới ý thức được là có việc lớn rồi.

Cái đầu lông vàng kia trở nên cao như ngọn núi, lưỡi nó còn dài hơn cả người cô, mũi còn to hơn đầu cô.

Nơi này tôi không thể ở được. Tôi muốn tìm mẹ (‘).

3. Chương 3: Nơi Gần Trái Tim Cậu Nhất

Edit: Joan

“Đại Mao.” Khương Vị dịu dàng gọi.

“Gâu!” Đại Mao hưng phấn vẫy đuôi, chạy quanh chân Khương Vị.

“Bảo bối Đại Mao của cậu này.” Khương Vị cười cười với Nhạc San.

Đây chính là điệu cười uy hiếp, đắc ý, miệt thị kinh điển của nhân vật phản diện mà, Nhạc San ôm chặt ngón tay cái của Khương Vị không buông.

“Muốn chào hỏi không?” Khương Vị thả tay xuống, muốn cho Nhạc San và Đại Mao ngang hàng.

“Không cần!” Nhạc San hét lên một tiếng, bộ dạng hiện tại này của cô, nhét vào miệng Đại Mao cũng không đủ cho nó ăn.

Đại Mao hào hứng nhảy lên mấy cái.

Cô thét chói tai xoay người, quỳ gối trong lòng bàn tay Khương Vị, nhấc cổ áo anh lên rồi bò vào trong, nhanh chóng nhét cả người vào trong tay áo.

“Đi ra đi.” Khương Vị cau mày, quần áo cô cọ vào da tạo ra cảm giác kỳ quái. Tay phải anh khép lại, cách lớp áo úp Nhạc San ở trong lòng bàn tay.

Nhạc San không di chuyển được, cảm thấy mình lại một lần nữa bị đè dưới năm ngón: “Thả tớ ra!”

“Cậu đi ra.”

“Cậu bỏ tay ra trước.” Giọng Nhạc San rầu rĩ, “Không được mang tớ cho Đại Mao ăn.”

“Đại Mao không ăn cậu.” Khương Vị bất đắc dĩ, đi tới bên bàn ăn rồi thả tay.

“Cũng chưa chắc, tớ là lòng trắng trứng đấy.” Nhạc San vừa nói chuyện vừa dè dặt cẩn thận bò ra. Lúc bò ra khỏi cổ tay áo, váy bị lật lên, lộ ra quần lót màu trắng.

Khương Vị mất tự nhiên dời tầm mắt.

Lại một lần nữa thấy ánh mặt trời, Nhạc San đập vào tay Khương Vị, nhảy xuống bàn ăn.

Đại Mao bị huấn luyện rất tốt, sẽ không đến gần bàn ăn. Nhưng hiện giờ nó vô cùng hưng phấn, phe phẩy đuôi nhìn chăm chăm Nhạc San nho nhỏ trên mặt bàn từ phía xa.

Nhạc San nhận định ánh mắt này gọi là thèm ăn, gọi là sắp đến miệng.

Đại Mao sủa một tiếng nho nhỏ. Vẫn là mùi hương quen thuộc, vẫn là Nhạc San quen thuộc, muốn Nhạc San chải lông cho nó, muốn ngửa bụng cho Nhạc San gãi, gâu gâu gâu.

Khương Vị bưng bát cháo đi ra, nhìn Nhạc San nho nhỏ đứng trên mặt bàn, lại nhìn bát cháo trong tay, thờ dài. Anh nấu hai bát cháo theo thói quen, nhưng hiện giờ Nhạc San đã không thể ăn cơm một mình.

Nhưng anh vẫn để cháo lên mặt bàn.

Nhạc San khịt khịt mũi, chạy tới gần, cô cao hơn chén một chút: “Oa, cháo thịt nạc trứng bắc thảo, tớ thích trứng bắc thảo nhất.”

Cô chạy quanh bát một vòng, tham ăn để lại nước miếng: “Miếng trứng bắc thảo thật to.”

Xin trả lại tôn nghiêm của cháo và thịt cho chúng nó.

Nhạc San dè dặt cẩn thận giơ tay chạm vào bát, rồi lại nhanh chóng thu tay, thổi thổi bàn tay: “Nóng quá, nóng quá, nóng quá.” Lại hít sâu một hơi, “Thơm quá, thơm quá, thơm quá.”

Khương Vị cười, xoay người vào phòng bếp, lại bê một bát nữa ra, nhưng chỉ lấy một cái thìa.

Anh ngồi vào bàn ăn, chậm rãi múc một thìa, cho vào miệng.

Nhạc San tha thiết mong chờ, cô nhìn thấy yết hầu Khương Vị chuyển động từng chút một, lông mày giãn ra, khóe miệng vênh lên.

Nhất định là ăn ngon.

Nhạc San vui mừng khôn xiết, lại quay đầu nhìn bát cháo của mình. Bát cháo vốn đã thấy ngon, nay lại như nhìn qua ống kính, càng thấy ngon hơn. Nhạc San sờ bụng, cảm giác ở đó có một con sư tử đang chờ đồ ăn.

Cô tới gần bát cháo, dán sát mặt vào hít hà mùi thơm. Muốn liếm nhưng lại sợ nóng, muốn buông tha thì lại không cam lòng. Ở một mình thì còn dám liếm ăn, chứ trước mặt người khác thì rất xấu hổ. Bát cháo lại không ôm được. Muốn học người Ấn Độ dùng tay, nhưng cô còn chưa rửa tay.

Cuộc đời đúng là tràn ngập lựa chọn.

Nhạc San lại nhìn Khương Vị, anh ăn cơm rất nhã nhặn, nhưng tốc độ không chậm, có vẻ rất ngon miệng, cô càng đói bụng hơn.

“Khương Vị, cậu đây là đang khiêu chiến tớ hả.” Nhạc San không cam lòng kêu lên.

“Không có bộ đồ ăn cho cậu.” Khương Vị nói.

“Không, đây là không có nhân quyền của tớ, cậu tước đoạt quyền được sống của tớ.” Nhạc San xoa bụng.

“Không ăn một bữa không chết được.” Khương Vị hứng thú nói.

“Nhưng tớ đang đói.” Nhạc San muốn giơ chân.

Khương Vị sờ bát Nhạc San chén, nhíu mày, lại thu tay lại.

Nhạc San tha thiết nhìn anh, cuối cùng bĩu môi, đứng bên cạnh bát cháo: “Khương Vị, nếu cậu không cho tớ ăn, tớ sẽ uy hiếp cậu.”

“Lấy cái gì uy hiếp?” Khương Vị thả thìa lại trong bát.

Nhạc San ưỡn ngực, bày ra tư thế nhảy cầu: “Dùng tính mạng của tớ. Nếu còn không cho tớ ăn, tớ sẽ nhảy vào cho chết đuối, trước khi chết còn có thể uống hai miếng cháo.”

Khương Vị bật cười: “Cháo rất nóng, tớ sợ cậu không ăn được, chờ một chút.”

“Nhưng tớ phải được ăn gì đó. Cậu biết không, đang đói mà nhìn người khác ăn thì rất đau khổ đấy.” Nhạc San u sầu ngồi xuống mặt bàn, một bộ dáng như đói không đứng nổi.

Khương Vị suy nghĩ một chút, lại đi vào phòng bếp. Lúc đi ra, thì cầm thêm một cái thìa nhỏ, bên trong có một mẩu bánh mì, to hơn móng tay một chút.

“Tớ còn chưa rửa tay.” Nhạc San nói.

Khương Vị tính tình tốt đổ một chén nước, đặt trước mặt Nhạc San, còn chuẩn bị khăn giấy cho cô.

Nhạc San rửa tay xong thì vui mừng chạy đến trước cái thìa, ôm lấy mẩu bánh mì, cắn một miếng.

Khương Vị vừa ăn cháo vừa nhìn Nhạc San giống con chuột bê mẩu bánh mì còn to hơn đầu cô, vui đầu vào ăn.

Anh dùng thìa quấy bát cháo của Nhạc San, cảm thấy không quá nóng, thì cẩn thận múc một chút, đưa tới trước mặt Nhạc San.

Nhạc San ngửi ngửi, thè đầu lưỡi nhỏ liếm một cái, rồi đỡ lấy cạnh thìa, hút mấy miếng. Cô không ăn được hạt gạo to, chỉ có thể khó khăn hút cháo đặc.

Khương Vị kiên nhẫn đợi, nhìn Nhạc San ăn cháo còn không quên giơ ngón tay cái với anh.

Anh đột nhiên phát hiện, cho Nhạc San ăn cơm là việc còn có ý tứ hơn cả nhìn cô ăn cơm.

Nhìn thấy Nhạc San lắc đầu với anh, anh bỏ thìa ra, hỏi: “Còn muốn ăn trứng bắc thảo không?”

“Tớ no rồi.” Nhạc San vỗ vỗ bụng, “Tớ còn chưa ăn được gì đã no rồi.” Bánh mì cô chỉ cắn mấy cái, cháo cũng chỉ uống một chút, thế mà đã no rồi.

Ăn xong, Khương Vị thu dọn phòng bếp đi ra, nhìn thấy Nhạc San đứng trên bàn cơm, dùng một tờ khăn giấy lau bàn cho anh.

Nhất định là nhàm chán tới điên rồi, từ bé tới giờ cũng chưa từng thấy cô chăm chỉ như vậy.

“Cậu có muốn đi lên sofa phòng khách chơi không?” Khương Vị hỏi.

“Tớ chơi cái gì được.” Nhạc San thở dài, “Tớ một bó tuổi rồi còn chơi trốn tìm với cậu sao?”

“...” Cảm ơn cậu khen tớ trẻ.

“Hơn nữa Đại Mao sẽ lên sofa.” Nhạc San túm tóc, “Tớ sợ nó coi tớ là đồ ăn. Bộ dạng này của tớ là dành cho trẻ em ba tuổi trở lên, Đại Mao còn chưa đến hai tuổi.”

Thật sự là không còn lời nào để nói mà.

“Đại Mao không phải là bảo bối của cậu à? Tên cũng là do cậu đặt.” Lúc Khương Vị mới mang lồng vàng về, Nhạc San nhất định đòi quyền đặt tên.

Để lồng vàng có thể thọ cùng trời đất, thì phải đặt một cái tên dễ nuôi. Hơn nữa cái tên Đại Mao cũng rất tốt. Tớ còn định đặt là mưa bụi, mưa phùn, mưa hạnh, bão táp gì đó cơ. Nhạc San nghĩ.

Mỗi lần Khương Vị dắt chó ra công viên, lúc muốn gọi tên thì đều phải tự khai thông trong lòng một lượt. Cái tên không văn học như vậy, mà Đại Mao lại chỉ chấp nhận nó.

“Nó đã không còn là Đại Mao đáng yêu trong trí nhớ của tớ nữa rồi.” Nhạc San thở dài, “Nó hiện tại chỉ cần một phát là có thể cắn chết tớ, tạm thời tớ còn chưa thể chấp nhận.”

Khương Vị bế Nhạc San ra khỏi nhà ăn, Đại Mao liên tục đi theo sau anh. Có vẻ rất có bộ dáng thêm ăn — trong mắt Nhạc San.

“Hôm nay thứ bảy nhỉ.” Nhạc San xoay người trong tay Khương Vị, “Chúng ta đi dạo siêu thị đi, tớ cảm thấy tớ cần bộ hộp búp bê Barbie.”

Khương Vị không muốn mang Nhạc San đi siêu thị, cô nhỏ như vậy, nhờ bị rơi mất thì làm thế nào. Hơn nữa, nếu anh nói chuyện với Nhạc San, bị người khác nhìn thấy sẽ tưởng anh bị thần kinh mất.

Cuối cùng Khương Vị vẫn phải thỏa hiệp với Nhạc San, bởi vì cô nói nếu để cô ở nhà một mình, cô sẽ lấy thân cho chó, ghen chết Đại Mao.

Anh rất muốn giao phí cho chỉ số thông minh của Nhạc San, sửa thành bộ não có dung lượng lớn hơn một chút.

Vì có thể mang Nhạc San theo, Khương Vị muốn mặc một chiếc áo khoác mỏng, nhưng Nhạc San nói cô muốn ở trong túi tiền trước ngực Khương Vị xem thế giới.

“Vì sao?” Khương Vị nhú mày, người khác đi qua nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang, trong túi tiền để một con búp bê ... Không phải là biến thái à.

“Bởi vì đó là nơi gần trái tim cậu nhất.” Nhạc San nâng mặt, liếc mắt đưa tình nói.

Khương Vị nhếch môi, giơ tay xoa đầu Nhạc San một chút: “Về sau không nên xem tiểu thuyết vợ vãn đó nữa.”

Anh yên lặng thay tây trang.

Kỳ thực Nhạc San cao mười cm, đầu cũng chỉ to bằng ngón út, lộ ra ngoài túi tiền cũng không quá rõ ràng.

Nhạc San đứng trong túi Khương Vị, hai tay bám vào cạnh túi, hưng phấn kêu: “Tớ muốn giải khóa bản đồ mới!”

Vào ô tô, cô vẫn bị bỏ vào lỗ đựng cốc kia, cô kháng nghị nói: “Như vậy không xứng với thân phận của tớ.”

Khương Vị bỏ mấy tờ khăn giấy vào cho cô: “Nếu không đủ mềm thì nói với tớ.”

“Cái này không phù hợp với tớ.” Nhạc San nhấn mạnh nói.

“Tớ muốn nhấn ga, cậu bám chặt đấy.”

“Cậu không nhìn tớ.” Nhạc San đề cao giọng.

Khương Vị yên lặng mở radio.

+

Vào siêu thị, Nhạc San nhất định đòi Khương Vị lấy xe đẩy.

Khương Vị cảm thấy: Nhất định là cô lại muốn tác yêu tác quái.

“Cái cậu nói ở đâu?” Khương Vị đẩy xe, hơi cúi đầu, hỏi.

“Đồ —— chơi —— trẻ —— em ——” vì trong siêu thị mở nhạc, Nhạc San không thể không dùng giọng lớn nhất để trả lời Khương Vị.

Bọn họ đến khu đồ chơi, nhìn cái giá đầy đồ chơi, Khương Vị rói rầm nhú mày, không nghĩ tới lại có nhiều loại như vậy, nhưng mà sản phẩm trong nước thật sự là càng ngày càng xấu.

“Cậu muốn cái nào?”

“So sánh tớ và đám nòi bát này, tớ có thể dùng được là được.” Nhạc San lớn tiếng nói một chuỗi dài nói, mệt muốn thẳng đóc.

“Cái gì?” Khương Vị nghiêng đầu, dán sát tai vào Nhạc San.

(‘)

“Mang tớ ra, trực tiếp so sánh.” Nhạc San cả giận nói.

“Nhưng mà...” Khương Vị nhìn xung quanh, khu đồ chơi trong siêu thị không nhiều người lắm, nhưng cũng không tốt lắm đâu.

“Tớ sẽ không lộn xộn.” Nhạc San thề thốt.

Khương Vị cẩn thận nhặt Nhạc San ra, vì tránh làm cô đau, ngón tay để vào eo cô.

“Ha ha ha ha ha.” Nhạc San túm vào đầu ngón tay anh uốn éo, “Không cần đụng vào eo, buồn, ha ha ha.”

Khương Vị chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy nách Nhạc San.

Ngón tay anh vẫn quá lớn, lúc ấn còn có thể ấn phải ngực Nhạc San. Tuy rằng cô thu nhỏ, nhưng cũng là thu nhỏ tỉ lệ lại, đặc thù của phái nữ vẫn rất rõ ràng.

Chờ Nhạc San chọn xong, anh lại nhét Nhạc San về túi tiền như bị bỏng tay vậy.

Bỏ cái hộp to kia vào trong xe đẩy xong, anh dùng tay xoa xoa lô tai.

“Khương Vị, cậu có ước mơ như vậy...” Lúc này Nhạc San đột nhiên nói.

“Không có!” Khương Vị phản ứng nhanh chóng.

Nhưng vẫn kém với Nhạc San mất điếc tai ngơ: “Tớ luôn muốn ngồi trong ghế trẻ em trên xe đẩy nhìn ra thế giới, đây là chỗ thiếu hụt trong tuổi thơ của tớ.”

Quả nhiên... Tôi muốn nhét cô ấy vào trong tủ lạnh siêu thị, ai tới ngăn tôi lại đi!

4. Chương 4: Một Trăm Linh Một Việc Phải Làm Trước Khi Chết

Edit: Lam Sắc

“Hồi nhỏ, không có siêu thị. Đến khi lớn lên, xe đẩy lại không chứa được tớ. Cho nên tớ vẫn luôn muốn được ngồi thử.” Nhạc San mang theo tình cảm nói, “Hiện giờ có cơ hội tốt như vậy, vì sao không thỏa mãn tâm nguyện của tớ một chút chút, tớ đã xếp nó vào một trăm lẻ một chuyện phải làm trước khi chết rồi.”

“...” Khương Vị trầm mặc chớp mắt, hỏi, “Cậu thật sự chắc chắn là chỉ thu nhỏ cơ thể mà không thu nhỏ cả đầu óc chứ?”

“Tớ vẫn luôn thông minh tài giỏi như vậy mà.” Nhạc San mỉm cười.

Thông minh tài giỏi sẽ thấy xấu hổ khi dùng để hình dung về cậu.

Cuối cùng Khương Vị vẫn phải thỏa hiệp với Nhạc San, từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ chiếm thượng phong trước mặt cô cả.

Khương Vị đặt Nhạc San vào chỗ ngồi của trẻ em trên xe đẩy. Điểm tương đối hài lòng là khe hở trên xe đẩy của siêu thị rất nhỏ, sẽ không làm rơi mất Nhạc San. Anh che che lấp lấp làm xong một loạt động tác này, luôn cảm thấy mình lén lút như kẻ trộm, vì thế theo bản năng nhìn xung quanh xem có camera không.

Nhạc San ngồi ở chỗ tấm nhựa chắn, hai chân thò ra ngoài, lắc lư theo tiết tấu của xe đẩy. Hai tay cô nắm chặt hai lan can hai bên, tò mò nhìn xung quanh.

Sau khi nhỏ, mọi thứ vốn quen thuộc bỗng chốc lại thành xa lạ. Hơn nữa, vì tất cả mọi thứ đều biến thành to lớn mà có vẻ nguy hiểm hơn.

Nhạc San ngửa đầu ra sau, nghiêng người nhìn Khương Vị phía sau. Về mặt anh nghiêm túc đẩy xe, cho mỗi người qua đường một ánh mắt uy hiếp, cả người tản ra loại khí thế “Không được tới gần tôi, cả xe tôi nữa”.

Hình như chỉ có mỗi anh là một chút cũng không thay đổi.

Lúc đi qua khu bán khăn, Khương Vị kéo một chiếc khăn nhỏ trùm lên người Nhạc San, che cô lại.

Nhạc San ngay lập tức bị bóng tôi tiêu diệt, rất nhanh cô đã tìm được cửa ra, thò đầu ra khỏi khăn lông, quay đầu nói với Khương Vị: “Tớ không thích như vậy.”

“Tớ sợ người ta phát hiện ra cậu.” Khương Vị cúi người nói với Nhạc San.

“Bây giờ là mùa hạ, tớ trùm thứ dày như vậy, khác gì mặc áo bông chứ. Sẽ bị cảm nắng mất.” Nhạc San phồng mặt.

“Lúc trước, trời mùa hạ cậu mặc váy chống nắng, váy lót, và váy, có thấy cậu bị cảm nắng đâu.” Khương Vị nhỏ giọng nói.

Nhạc San cau mày: “Cậu biết nhiều thế ~ nhưng đó điều kiện cơ bản khi mặc váy, còn bây giờ thì tớ không cần.”

“Nếu bị người khác nhìn thấy thì sao?” Khương Vị kiên trì nói.

“Làm sao có thể! Tớ chỉ nhỏ như vậy, hơn nữa cũng không đặt trên giá hàng, ai có thể chú ý tới chứ?” Nhạc San giơ ngón cái và ngón trỏ tạo ra một cái khe nho nhỏ, khua tay múa chân nói.

“Xèo xèo ——” tiếng bánh xe đẩy chạy trên mặt đất.

Nhạc San và Khương Vị nghe thấy tiếng, thì cùng quay đầu nhìn về một phía —— một cô bé ngồi trong chỗ trẻ em trên xe đẩy đang tròn mắt nhìn bọn họ. Cô bé bị mẹ đẩy ngang qua bọn Khương Vị, trong chớp mắt đi ngang qua nhau giống như một pha quay chậm.

Sáu con mắt, ba ánh mắt, hướng về một điểm.

“Mẹ ơi ——” cô bé sờ tay mẹ, nói bằng một giọng non nớt, “Chú kia đang nói chuyện với búp bê...”

Nghe có vẻ biến thái...

Nhạc San nhanh chóng nằm xuống, thu chân lại, cả người trốn vào trong cái khăn lông kia.

Khi người phụ nữ kia quay đầu nhìn sang, cũng chỉ nhìn thấy Khương Vị một tay đặt trên xe đẩy, một tay đặt trên giá để khăn lông... ngăn người. Cô ta nói với con gái mấy câu, rồi đẩy xe đi xa.

Đã hết cảnh báo, Nhạc San ngoan ngoãn hơn, trùm khăn lông ngồi im. Tuy cô thấy phương thức giấu giếm này càng dễ gây chú ý, nhưng ai bảo Khương Vị thích chứ. Aiz, vì khiến anh vui vẻ, cô hy sinh bản thân một chút vậy.

Lúc này đột nhiên Khương Vị dừng lại, anh nhìn đủ loại cốc trên giá hàng, chỉ vào một cái trong đó, hỏi: “Cậu có thích cái này không?”

Nhạc San thò đầu ra nhìn, đó là một cái cốc màu xanh lá cây, không có nắp, nhưng ở trong chén có một con hươu bằng sứ nhỏ nhỏ: “Thích.”

Khương Vị so tay với cái cốc một lát rồi bỏ cái cốc vào trong xe đẩy.

Mua xong nguyên liệu nấu ăn và rau dưa, còn cả đồ ăn vặt dùng để che miệng Nhạc San, Khương Vị đẩy Nhạc San đi tính tiền.

Hiện giờ siêu thị không nhiều người, căn bản không cần xếp hàng mà vào tính tiền luôn.

Khương Vị nhặt đồ trong xe lên trên bàn, lúc anh cầm bộ đồ Barbie ra thì đột nhiên cứng người lại.

Tầm mắt nhìn xuống, Nhạc San còn ngồi trong khăn lông, hình như đang xuyên qua khe hở ngẩng cổ nhìn anh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên thu ngân, Khương Vị chậm rãi bỏ khăn lông ra, cầm Nhạc San đang giả chết nhét vào túi áo.

“Tiên sinh...” Nhân viên thu ngân nhận lấy cái khăn lông, do dự.

“Đó là đồ của tôi.” Khương Vị lạnh nhạt nói, bên tai anh có chút đỏ, nhưng không ảnh hưởng tới khuôn mặt bình tĩnh của anh.

Nhân viên thu ngân không thể chấp nhận cảnh một người đàn ông trẻ tuổi, mặc tây trang giày da mang theo búp bê đồ chơi đi dạo siêu thị. Vừa rồi lúc cô quét mã bộ đồ Barbie, còn tưởng là anh ta mua cho cháu... Hóa ra là mua cho mình chơi!

Đàn ông đẹp trai bây giờ đều vậy sao!

Dưới ánh mắt sáng quắc của nhân viên thu ngân, Khương Vị ra khỏi siêu thị.

Quay về xe, Nhạc San ngồi trên ghế lái phụ, nhìn Khương Vị vẫn cầm tay lái không nhúc nhích, nói: “Khương Vị, tớ muốn tán thưởng cho sự bình tĩnh của cậu lúc này.”

Khương Vị quay đầu, vô hồn nhìn Nhạc San: “Sau này tớ sẽ không bao giờ đến siêu thị này nữa.”

“Không sao đâu, cô ấy sẽ không nhớ ra cậu đâu.” Nhạc San an ủi.

“Tớ nhớ được.” Khương Vị khởi động ô tô.

Bạn thấy đấy, lúc này đã biết trí nhớ kém một chút tốt thế nào chưa? Có phải rất hâm mộ cá* không?

(*Nghe đồn là trí nhớ của cá chỉ có ba giây / bảy giây / ba phút. Tớ đọc được hai truyện ghi là bảy giây. Google thì ghi ba giây. Có trang ghi ba phút. Nhìn chung là rất ngắn.)

Nhạc San đang suy nghĩ, đột nhiên cô lại bị nhắc lên, Khương Vị nhắc cô lên, lại một lần nữa bỏ cô vào lỗ đựng cốc.

Tôi ghét trí nhớ tốt!

+

Bữa trưa, Khương Vị chỉ dùng mấy hạt cơm đã đủ để Nhạc San ăn no.

Nhạc San luôn luôn bị khuynh đảo dưới trù nghệ của Khương Vị, nhưng hiện giờ cô nhỏ đi, ăn cái gì cũng chỉ một chút là no —— không có trái tim ăn hàng, không có dạ dày ăn hàng, thật bị thương!

Sau khi ăn cơm xong, Nhạc San mở di động ra, số lượng thông báo đã đủ trở thành bong bóng hồng*.

(*Chắc là thông báo bình luận trên trang gì đó của trung quốc)

Nếu chỉ có một bong bóng hồng, Nhạc San tuyệt đối sẽ tay tiện mở ra, nhưng nếu đã ngoài hai cái thì sẽ có loại cảm giác rận nhiều không sợ cắn, nợ nhiều không lo →_→

Nhưng dù thế nào cũng phải xử lý, Nhạc San rưng rưng bấm mở.

Bởi vì Nhạc San làm váy búp bê đã lâu, có rất nhiều người mua đều có quan hệ không tệ với cô, phần lớn là khách hàng nhận được đồ đến khen ngợi Nhạc San.

“Nhạc Sơn đại đại. Đã nhận được đồ, rất thích. Moah!”

“Không thể đợi được phải mặc ngay cho con gái lớn, ngày mai mang đi chụp ảnh^o^/ ”

“Lần này thiết kế siêu thích luôn, khi nào thì có thiết kế mới, ví tiền của em đã đói khát lắm rồi.”

...

Nhạc San đứng trên màn hình di động, lúc bấm xem bình luận còn cảm thấy hình tượng hiện tại của mình rất cao lớn uy mãnh, giống như trong một bộ phim 3D về khoa học viễn tưởng.

Nhưng lúc cô muốn trả lời bình luận —— “Khương Vị cứu tớ với. QAQ”

Một bàn tay chỉ có thể ấn một phím thực sự là việc rất đau khổ, cô còn dùng bàn phím ghép vắn nữa chứ.

Lúc nhân viên đánh máy Khương Vị tiếp nhận di động của Nhạc San, cũng không có ý kiến gì, cho đến khi nghe được nội dung Nhạc San muốn trả lời, anh thật sự không xuống tay được.

“Cậu viết: Cảm ơn tình yêu đã thích, yêu em, moah moah.”

Khương Vị bấm hai chữ “Cảm ơn”, dừng lại một hồi lâu, mới chậm rãi bấm thêm “đã thích”, anh trầm tư vài giây, lại viết tiếp “Tôi sẽ làm tốt, hi vọng lần sau còn có thể hợp tác”, rồi bấm gửi.

Không, như vậy tuyệt đối không đáng yêu, một chút cũng không xứng với các em gái dễ thương của tớ, họ đáng được đối đãi ngọt ngào hơn!

Đối người xa lạ, nhất là con gái, cho dù là ở trên mạng, anh cũng không viết ra được những từ như: Tình yêu, yêu em, moah... Máu chảy trong người anh vẫn luôn theo quan niệm truyền thống, nói chuyện mang theo tình cảm là phải phụ trách... Đúng, chính là như vậy, giải thích như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Không nhìn Nhạc San đang oán trách, anh mang câu đó trả lời tất cả mọi bình luận, sau đó dừng lại, hỏi: “Cái này thì lần sau bây giờ?”

“Nhạc San đại đại, bỏ lỡ hàng đặt, lại không cướp được hàng trên kho, làm sao bây giờ, thật sự rất thích, rất thích ô ô ô.”

“Cái này để tớ xử lý.” Nhạc San vung tay lên, chậm chạp an ủi em gái nhỏ.

Chờ cô xử lý xong mọi thông báo, lại mở taobao ra.

Mỗi lần bán hết một đám, cô đều sẽ bố trí lại cửa hàng một lần nữa. Cho nên hiện giờ trên cửa hàng không còn món nào, chỉ còn ảnh triển lãm.

Khi cô bấm vào thì thấy một bức ảnh đồng xu một nguyên... Em gái à, em không nhìn thấy bên trên ghi là “Link vạn năng, chuyên đăng ảnh” sao, em chụp hình đồng tiền thì muốn chị gửi gì cho em!

Nhưng mà Nhạc San kinh nghiệm đầy mình, trước kia cũng không phải chưa từng gặp người lừa giỡn như vậy. Cô bấm vào giao hàng, nói với người này: “Em gái, gửi số tài khoản cho chị. Bưu phẩm một nguyên em chụp đến rồi (/) ”

Trước kia cô còn gặp người mang bán ảnh triển lãm 23333. Thế giới của kẻ có tiền cô thật sự không hiểu.

(*Vì không hiểu cách sử dụng taobao nên tớ không hiểu đoạn trên nói gì luôn. Mọi người thông cảm.)

Xử lý việc này xong, cô lập tức hạ giá toàn bộ đồ trong cửa hàng, phát một thông báo: Vì thân thể chủ tiệm không tốt, nên sẽ nghỉ bán một thời gian, các em gái, chờ đợt hàng tiếp theo nhé.

Sau đó cô đăng một bài trên weibo.

Nhạc Sơn đại ma vương v: Vì có vấn đề về thân thể, nên tạm thời dừng bán, chờ tôi dưỡng bệnh xong sẽ giải trừ phong ấn ~ thiết kế mới đang được chuẩn bị, chuẩn bị ví tiền của mọi người nha [cầu nguyện]

Thật là mệt, viết nhiều chữ như vậy, còn mệt hơn cả bấm chuột nửa giờ.

Bên dưới weibo rất nhanh đã có bình luận.

Hoa nhi hoa nhi hoa: A a a, phải chú ý thân thể nha [hôn]

Bóp tiền ôm bụng nói: Tôi đã không thể khống chế sức mạnh hồng hoang trong cơ thể tôi, phải có tiền mới có thể hóa giải được, cầu thiết kế mới.

Mẹ không bao giờ quay đầu xem vụ nổ: Mạc Mạc, chờ chị trở về

~...

Nhạc San lướt qua mấy cái tên đáng yêu này, đột nhiên nhìn về phía một cái mới.

Lưu Cẩm Hoài v: Chăm sóc tốt bản thân.

Ồ.

Cô yên lặng tắt weibo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-ti-hon>